

CATALUNYA SOCIAL

Òrgan d'ACCIÓ SOCIAL POPULAR

Any XIII. Núm. 658

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

14 abril 1934

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, primer

Telèfon 21160
BARCELONA

Les noves organitzacions d'Acció Catòlica i les organitzacions ara existents

Fa poc temps que per l'autoritat competent han estat promulgades unes normes d'organització de l'Acció Catòlica arreu de la Península, establint la base general segons la qual ha de quedar organitzada, seguint el model italià, en quatre grans cledes: la d'homes, la de dones, la de joves i la de noies.

És indubtable que aquesta classificació és la més adequada a la realitat social, ja que les activitats d'una i altra d'aquestes agrupacions poden restar ben definides i ben separades. En aquest sentit, concepcuem un encert aquestes normes i és ben de desitjar que siguin portades a la pràctica amb tot el seu contingut, ajudant-hi, tant com puguin, tots els catòlics que en aquesta hora solemne vulguin secundar els desigs del Sant Pare.

Però és clar que totes les normes han d'ésser adequades a les realitats existents, ja que les normes són precisament per a les realitats, i no les realitats per a les normes. El contrari constituïria un defecte enorme, sobretot en una terra de sentit pràctic i de seny natural com la nostra Catalunya. En aquest sentit, doncs, les organitzacions d'Acció Catòlica ara existents faran, sens dubte, els esforços necessaris per acomodar-se a dites normes; però sempre sense arribar a estroncar el seu esperit i la pròpia vida de les organitzacions respectives, ja que les normes (com tota regla de dret) han d'ésser acomodades a la realitat viva, i no aquesta a aquelles (cosa que, per altra part, resultaria ben inútil i contraproductiu).

¿A qui es podria ocórrer, per exemple, que, tenint a Catalunya aquestes dues forces magníficament organitzades, de joventut masculina i femenina, que es diuen Federació de Joves Cristians de Catalunya i Joventut Catòlico-Femenina, ambdues amb vida exuberant i cada dia més forta, s'hagués de prescindir d'elles per a formar nous quadros d'organitzacions de joves i senyoretes de l'Acció Catòlica segons normes suauvingudes de la Junta Central del mateix nom? ¿Qui

voldria córrer amb la responsabilitat de posar traves o obstacles al desenrotllament d'aquelles magnífiques organitzacions a pretext d'enquadrar-les en unes normes que mai no s'han proposat d'estroncar la realitat, sinó, al contrari, estimular-la i donar-li vida nova?

Està bé i és encertat que es constitueixin els quadres d'Acció Catòlica dins un pla i un criteri generals; però sempre a condició de procurar acomodar la llei als homes, i no solament els homes a la llei; i sempre a condició de respectar l'obra feta (tant com costa de fer-la!) procurant que creixi i augmenti, i no mai per a desfer-la. I així, quan la nova organització es porti a cap a Catalunya, si és que cal portar-la-hi, ha d'ésser prenent les bases de les respectives entitats ja existents, flòrides i esplendents de vida, i no pas per a constituir nous organismes buits i no gens adients amb les nostres condicions de caràcter i amb les nostres realitats.

Per altra part, el President de la Junta de Madrid, Sr. Herrera, és un entusiasta partidari de les realitats existents (alguna clarament coneguda i admirada per ell, com la F. J. C.) i mai no ha estat el seu pensament procurar la creació de coses noves i sense contingut real, sinó, al contrari, donar criteris per tal que les realitats existents siguin majorment aprofitades i obtinguin nova vida i impuls encara més fort i decidit. S'equivocaria tristament qui pogués sospitar el contrari i faria obra totalment infecunda qui, al costat de les grans organitzacions ara sortosament existents a casa nostra, tractés de crear-hi capelletes i entitats noves que no haurien de tenir altra vida que la del paper en què es troben escrites. ¡Massa anys n'hem patit, d'aquesta actuació consistent a semblar que fèiem sense fer, perquè ara haguéssim de tornar a caure en el mateix defecte!

Coses vives i reals necessitem, que, gràcies a Déu, comencem ja a tenir d'una manera ben seriosa i esperançadora a Catalunya.

La vella del mas perdut

PER JORDI ARNAU

No crec que ningú li sabés el veritable nom. Prou que el devia tenir escrit al llibre de baptismes de la parròquia de Santa Coloma; però ningú no s'havia mai pres la feina d'investigar-lo. Allà on vivia en el temps d'aquesta història, en un vilatge sense carretera ni carril, no molt lluny de la vila de Calaf, li deien la "vella del mas perdut". Feia pocs anys que hi havia arribat tot pidolant almoïna, degué trobar l'indret plaent i s'hi va establir. Si la gent no li sabia el nom, tampoc no li sabia la història. No és de suposar que ella la contés mai. El seu pobre marit ja feia vint anys que havia mort de desgràcia, i els seus dos fills l'havien deixada, ja en feia deu, per anar a les seves. De llavors ençà que la "vella del mas perdut" anava pel món pidolant i dient parenostres pels portals de les cases i masies. Quan va arribar al llogarret on l'hem trobada, li van dar facilitats de fer estada en aquell casalot enrumat que la gent anomenava "el mas perdut" i d'aquí havia tret ella el nom. Per altra banda, ara ja en portava setanta a l'esquena i no es veia amb cor de fer les llargues caminades d'abans.

Molts li daven un tros de pa si el demanava i molts més li daven consells encara que no els demanés: que no portés aquella vida de rodamón... que bé trobaria alguna casa que li paguessin amb les sopes alguna feina com la de mainadera o la de donar menjar als porcs o a l'aviram... que fes passos per entrar a les germanetes dels pobres... A tot això ella s'hi arronsava d'espatlles i no responia ni que sí ni que no, només deia:

— Què hi voleu fer; m'ho he trobat així i ho prenc tal com ho he trobat; Déu sobretot!

El senyor rector la coneixia bé prou. Tots els dies de festa era a missa primera i es posava en un banquet del capdavall de tot de l'esglesia i a quants i quants dies feiners el cos de Jesucrist s'alçava a les mans del sacerdot només que per ella i per l'escolà, els dos únics assistents al Sant Sacrifici!

Era un diumenge que el senyor rector trencava la missa, després de l'Evangeli, per demanar al poble una almoïna per a l'església. Calia fer un sagrari nou. El vell ja no es podia apariar de tan corcat i podrit. Si es volia fer un sagrari de bronze s'havien de menester dues-centes pessetes. Si es feia de fusta se n'hi gastarien cent-cinquanta. El senyor rector ja veia que la seva feligresia era pobra com ho era ell mateix; però era cosa indigna tenir Jesús Sagramentat en aquell mal guarnit barracó insultat pel temps i els corcs, i, per altra banda, la collita del blat d'aquell any havia estat generosa. Si Déu havia estat generós amb el poble bé podia el poble ésser generós amb Déu i proveir-lo de més digna estada.

La tarda del mateix diumenge una velleta tustava les portes de la rectoria. El senyor rector, que la veu de la finestreta estant, crida a la seva germana:

— Llúcia, Llúcia; llesca un tros de pa per a la "vella del mas perdut".

La Llúcia obre la porta i posa el pa en les mans

de la velleta. Aquesta besa el pa i se'l fica a la butxaca fonda de les faldilles. Ella, però, en aquell moment no hi havia anat pel pa; sinó que desitjava tenir dues paraules amb el senyor rector. La Llúcia la fa entrar al despatx i comença la conversa.

— Digueu, bona dona, ¿per què us diuen "la vella del mas perdut" i ningú no us crida pel vostre nom?

— Ja ho veieu, senyor rector; só una velleta pobra que no tinc res, ni nom tan sols.

— Si la gent el sabés, rai; no us el darien tan llarg.

— A casa meva em cridaven Hildegarda; ja veu que per dir-lo s'ha de dar un cop de coll.

— Ja ho entenc; és un nom que fa respecte i ningú no se'l gosa a posar a la boca. El calendari ens el posa al 17 de setembre, si no m'erro. Doncs digueu, Hildegarda: Què us porta per ací? Em fa llàstima el vostre viure. Si volguéssiu estar-vos a Manresa amb les germanetes dels pobres potser no fóra cosa difícil. Jo faria els passos, hi posaria la saliva i, ajudant Déu, fóra molt que no en sortís.

— D'aquí a un parell d'anys, potser, moltes gràcies... ara, però, venia per una altra cosa.

La velleta es ficà la mà entre dos botons del gipó, troba una petita butxaqueta de l'interior i en treu un paquetet petit, petit com si fos una medalla mitjana embolicada en un paquet de diari. Comença silenciosament a desfer els plecs. Cada plec ple de foradets, semblava com una randa suada. Era una primera plana d'un "Brusi" de mitjans de la centúria XIX. La peça de dins era una moneda d'or de cinc duros.

— Senyor rector; per al sagrari del bon Jesús.

— Què feu, santa dona; vós sou pobreta i necessiteu almoïna per menjar. Guardeu aquesta moneda que us farà bona falta algun dia. Jo no la prendré pas.

— Escolteu-me, si us plau, senyor rector. D'això ni en faig res, ni em serveix de res. Afigureu-vos que fa cinquanta anys que la porto al butxacó. Ve dels estalvis de quan jo servia a Barcelona. Tots se n'anaren en orris ben aviat de casada i això jo ho guardava per un cas. Una vegada que vaig estar malalta a l'hospital d'Igualada la vaig oferir a la germaneta, em va mirar, es va posar a riure i no la va voler. Una altra vegada la vaig allargar al metge de Santa Coloma i em va fer retirar la mà i va girar la cara com si fos el dimoni. Encara una altra vegada la vaig tirar sobre el taulell de la fleca. Hi devia unes deu pessetes de pa. I ell que em fa: — Aneu-vos-en al pati de l'ós amb aquesta moneda. Tot ho teniu pagat i no em deveu res. — Jo que sí que vaig pensar: Doncs ara no la treuré més; servirà per pagar el meu enterrament. I li vaig fer una butxaqueta expressa a dintre del gipó. Aquest matí he sentit la vostra crida a la missa matinal i vaig pensar: Ningú no t'ha volgut mai aquesta peça

que portes, Gardeta; el bon Jesús sí que té la vol·drà. Jo la hi donaré de bon cor. No me la rebutgeu, senyor rector, ja veieu que jo no n'he pogut fer res en cinquanta anys que la tinc.

— Anem a pams, Hildegarda. Aquesta peça, per si no ho sabieu, ara val nou duros de plata. Això és un capital per a vós.

— Ai, senyor rector, tregui'm de sobre les angúnies que m'ha fet i em fa passar. D'ençà que guardo aquesta peça sempre he tingut por de perdre-la o que me la robessin o que, per robar-la, em fessin algun mal. La vaig tenir temps i temps colgada a l'eixida de casa, després la vaig amagar sota una rajola, més tard dins el matalàs fins que em vaig determinar de dur-la sempre a sobre. Sempre m'ha fet estar amb l'ai al cor i sovint em feia venir escrúpols de demanar almoïna tenint com tenia aquests diners. Traieu-me aquest patir de sobre. Ja veieu que, tot ben mirat, no val la pena de patir per una cosa que no m'ha de servir per res si no és que el bon Jesús me la vulgui. Adéu-siau, senyor rector.

El bo del senyor rector tot just si va tenir esma de respondre:

— El bon Jesús us ho pagui.

I se la va mirar com caminava travessant la placeta de l'església i després carrer enllà fins que va trencar per la cantonada que dava al camí del "mas perdut". I es deia per dintre:

— Diries que mai no l'has vista caminar tan lleugera... No farà altre tant tot el poble plegat, llevat de la senyora marquesa, que serà molt que no em doni una vintena de duros... la santa velleta del "mas perdut" no hi perdrà pas res, per això: es refia de Déu Nostre Senyor i Ell no li fallarà pas.

Diada Obrera d'Estudis Socials

A Barcelona (PP. Salesians),
carrer de Rocafort, 42
el diumenge, 15 d'abril

A dos quarts de deu

Discussió dels qüestionaris:

Organització dels Cercles Obrers

i

El Salari familiar

A les dotze

Conferència pública del senyor Joan
Gaya Busquets:

Una visió pràctica del problema social

FARMÀCIA I CENTRE D'ESPECÍFICS

Laietana, 50
Telèfon 14729

L. VILAR

Laietana, 50
Telèfon 14729

SERVEI FARMACÈUTIC PERMANENT DIA I NIT

LABORATORI MITRO-BIOQUÍMIC ESPECIALITZAT EN ANÀLISIS CLÍNIC

Recordi sempre els següents productes de fama mundial:

CEREBRINO MANDRI. Contra tota mena de dolors. **TABLETAS GABA.** Curen la tos i catarrs; indispensable als fumadors. **CALLICIDA LADIVONSIN.** Contra ulls de poll i dureses. **BALSAM C. DE KONING TILLY.** Gran depuratiu de la sang i ronyons. **AIGUA DEL CARME BIHEL.** Insostituïble contra mareig, vòmits; preventiu del tifus. **BALSAM BIEL.** Cura cremades de sol i la irritació de la pell. **PRODUCTES VERKOS.** Pasta antiflogística, Esparadrap, Aigua oxigenada.

COMPANYIA TRASMEDITERRÀNIA

Serveis regulars entre tots els ports de la Península i els de Balears, Canàries,
Marroc i territoris espanyols del Golf de Guinea (Fernando Póo)

Servei ràpid setmanal de gran luxe Barcelona - Càdiç - Canàries

(sortida els dissabtes de Barcelona) prestat per les motonaus "Villa de Madrid" i "Ciudad de Sevilla"

De Barcelona a Palma, cada dia a les 21 h. (excepte els diumenges).

De Barcelona a Mahó, dimecres i divendres a les 19 h.

De Barcelona a Alcúdia i Mahó, diumenges a les 19 h.

De Barcelona a Eivissa, dilluns a les 18 h.

De Barcelona a València, dilluns i dijous a les 20 h.

De Barcelona a Alacant i Oran, tots els diumenges a les 8 h.

De Màlaga a Melilla, cada dia a les 20 h.

D'Algecires a Ceuta, dues vegades al dia, a les 7 i a les 15 h.

D'Algecires a Tànger, cada dia a les 14 h.

De Càdiç a Canàries, dilluns i dijous a les 15 h.

De Càdiç a Larache, els dies 1, 5, 10, 15, 20, 25 de cada mes a les 21 h.

De Barcelona amb escala als ports de la Mediterrània per a Santa Isabel (Fernando Póo) i territoris del continent el dia 17 de cada mes.

BARCELONA: Via Laietana, 2 — **Agències en tots els ports** — **MADRID:** Paseo de la Castellana, 14

El corporativisme

PER GASTON GERARD

La corporació professional ha d'ésser restaurada. El gran pecat de la Revolució francesa en aquest punt fou el de creure que la corporació era enemiga de la llibertat i, en aquest sentit, suprimir-la per a donar pas a un individualisme ferotge, que només podia portar com a conseqüència l'anorreament del feble pel fort i poderós. L'Edicte de Turgot, suprimint definitivament els gremis, fou la clau que tancà una època històrica per a obrir-ne una altra de llibertat merament política, que no era tal llibertat, car ¿quina pot ésser la llibertat del feble davant el poder del fort?

Calia, potser, refer els gremis, caiguts en l'abjecció en aquell moment (tota institució històrica, per excellent que sigui, es corromp i necessita restauracions periòdiques). ¿Però calia matar la corporació professional?

Avui es torna, doncs, a la corporació professional. I a casa nostra, cal dir que el primer programa de restauració corporativista en aquest sentit l'ha formulat l'Agrupament de la Democràcia Cristiana en incorporar el Codi de Malines al seu ideari. Segueix en aquest punt tota la tradició de l'escola catòlica, segons aquells mots admirables i explicatius del gran Henri Lorin: "Fins ara, deia, l'organització política només té en compte de quin lloc és la gent, i l'organització econòmica, allò que tenen; vindrà un dia en què aquella tindrà per base i aquesta per factor ço que la gent fa o ço que la gent treballa." És a dir, vindrà un dia en què, al costat de l'element merament polític, s'hi cercarà l'element social, basat en la professió, ja que, si amb l'element polític es procura donar ciutadans al país, amb l'element professional es procura donar el pa a aquests mateixos ciutadans. amb el primer, formem els ciutadans; amb el segon, els nodrim i els fem la vida fàcil i possible.

I ara ens trobem ja en aquest punt; arreu se cerca la restauració professional i arreu es retorna a la concepció de la societat orgànicament, és a dir, en plena antítesi de la concepció segons l'ideari de la Revolució francesa. S'ha vist clarament que la llibertat política sense la base econòmica és un llibertat falsa, merament nominal, i és la base de la llibertat la que ara interessa.

* * *

¿Vol dir això que la concepció corporativista sigui enemiga de la concepció democràtica de la societat? Si tenim en compte que democràcia vol dir

govern del poble pel mateix poble, però sense additaments, llavors no hi ha oposició entre democràcia i corporativisme.

Per a distingir millor els punts de vista respectius, cal recordar que hi ha dues classes de democràcia: la individualista, inorgànica, filla del Pacte roussonià, i l'orgànica, jeràrquica, filla del punt de vista catòlic de la societat.

Que de la democràcia individualista i anàrquica en resulti enemiga la concepció corporativa, ho creiem. I no solament cal creure-ho, sinó que així ha d'ésser, ja que el corporativisme ha de resultar forçosament antitètic amb l'atomisme social que representa la democràcia individualista. Però entre democràcia orgànica, jerarquitzada, i corporativisme hi pot haver i realment hi ha un parallelisme perfecte, ja que veritablement ambdues idees es mostren complementàries i perfectament encaixades.

N'hi ha prou amb recordar que l'Agrupament de la Democràcia Cristiana va ésser el que per primera vegada va propugnar modernament a Espanya el programa del corporativisme, a base de restauració de la corporació professional, per arribar a la conclusió de la inexistència d'incompatibilitat entre democràcia i corporativisme.

Toniolo, el famós sociòleg italià, definia la democràcia com "organització civil per la qual totes les forces socials, jurídiques i econòmiques, en la plenitud del seu desenvolupament jeràrquic, coope- ren proporcionalment al bé comú". I és en aquest sentit de democràcia jerarquitzada com el corporativisme es mostra necessari, ja que sense ell no es pot produir la influència social de la professió dintre la vida pública del país.

Per això que acabem de dir s'equivocaria plenament qui volgués derivar el concepte de corporativisme dels règims polítics que fins avui han tractat d'implantar-lo. El que hi ha en el fons dels fets italià, alemany, etc., no és precisament res que tingui a veure amb el corporativisme, sinó amb un estatisme desfermat, que lògicament ha d'ésser precisament el primer i principal enemic del corporativisme. El dia en què les corporacions fossin prou fortes i plenes en aquells països, aquell mateixa dia hauria començat la caiguda i l'ensorrament de l'Estat dictatorial feixista, de l'Estat hitlerià, etc.

I com que aquest aspecte resulta interessant i d'una gran necessitat d'aclariment en el moment actual de la vida, el reservem per a ocupar-nos-en en el pròxim article dedicat especialment a aquest tema.

BIOSER FORTIFICA

L'Encíclica "Rerum Novarum"

IV

TEXT: *Dificultat de tractar de la qüestió obrera:*

Però això a) és difícil de resoldre, i b) no és mancat de perills.

a) *Difícil de resoldre.*

Perquè difícil és domar la mesura justa dels drets i dels deures a què rics i proletaris, capitalistes i operaris, han de sotmetre's.

b) *No és mancat de perills.*

I perillosa és una lluita que per a homes turbulents i maliciosos freqüentment es desvia 1) per pervertir el judici de la veritat, i 2) llançar la multitud als alçaments populars (1).

17. — ¿Per què el Sant Pare vol precisar els drets i els deures que han de lligar a la vegada la riquesa i el proletariat?

El fonament de tots els deures és el dret de Déu, creador i autor de totes les coses. Déu té tota autoritat. Creador de totes les coses, Déu té tots els drets, i nosaltres envers ells tots els deures. Déu ha establert dues categories de deures: els deures de justícia i els de caritat. Els deures de justícia i els de caritat no són deures antitètics; la justícia és una modalitat de la caritat. Els deures de justícia tenen uns drets correlatius. La caritat és els mateixos deures sense els drets correlatius que subsegueixin.

Els drets i deures dels patrons amb els obrers respecte al salari just són correlatius. El patró té el deure de donar aquest salari, i l'obrer té el dret de reclamar-lo quan ha donat en consciència el seu treball.

En les relacions de caritat passa cosa diversa. Al deure de l'un, no correspon pas el dret de l'altre. El ric té el deure de fer almoïna, però el pobre no té pas el dret de reclamar-la.

Justícia i caritat no són pas antitètiques perquè, encara que el pobre no tingui pas el dret de reclamar l'almoïna, no deixa, però, d'ésser aquest un *dret de Déu*, dispensador de tot bé i Providència per als pobres, al qual es commensura el deure dels rics.

18. — ¿Per què el Sant Pare no s'ha acontentat de parlar de drets exclusivament?

El Sant Pare ha volgut parlar de drets i deures per diversos motius.

a) Per raons d'oportunitat. Durant una sèrie de temps s'ha parlat, potser massa exclusivament, a l'obrer dels seus deures (de resignació, de submissió) i hom l'ha desesperat. Altres no li han parlat més que de drets, ampliant-los fora mesura. (Declaracions dels drets de l'home). En fi: es parla tant avui dia dels drets, que és convenientíssim parlar simultàniament dels drets i deures dels patrons i dels obrers.

b) És una utopia el creure que tothom procedirà segons justícia en el compliment dels seus deures si no hi ha una força que pot exigir el respecte del dret. Si el patró té el deure de concedir el descans dominical, en els obrers cal que hi hagi el dret correlatiu de poder-lo exigir. D'ací les organitzacions professionals.

c) Els drets i els deures constitueixen aquest complex de la llei divina que tothom ha d'observar. Si festa, ¿com podran subjectar-s'hi els patrons o els aquests drets i deures no hi ha ningú que els mani-obrers de bona voluntat?

Cada dia és més necessari illustrar-se en els propis

(1) "Rerum Novarum", p. 4.

drets i en els propis deures. "Quan més una persona — diu el P. Rutten — coneix els seus drets, menys perills hi ha que vulgui traspasar-los."

19. — ¿D'on deriva aquest perill dels homes turbulents i maliciosos? ¿La veritat, per ventura, no és una per tothom i no pot ella ésser anunciada al marge de tot perill?

La veritat vertaderament és una i immutable, i sempre és bona en ella mateixa. Hi ha veritats que hom està incapacitat de comprendre-les en la seva totalitat. Les mitges veritats poden ésser perilloses per als individus, per això convindrà, àdhuc en dir la veritat, controlar primerament les passions i els prejudicis de l'auditori, no fos cas que, per unes disposicions en els oients, la veritat produís un efecte distint del que està destinada a produir en ella mateixa.

Hom ha d'anar entrenant-se d'una manera graduada en la penetració de les grans veritats. Per alguna cosa Jesús parlava en paràboles, per a donar una introducció a les veritats que paulatinament calia que entressin a les ànimes. I fins després de molt temps, els apòstols no arribaren a posseir un coneixement totalitari d'aquestes veritats.

Els homes turbulents i maliciosos no tenen per res la prudència que demana la penetració graduada i progressiva de la veritat.

a) Ells donen la veritat desproporcionada, obren brutalment en els problemes més complexos i més delicats; ells s'adrecen més que a la raó a inflamar les passions humanes per a especular amb elles. Així parlen amb altisonància de justícia, de llibertat, de fraternitat... paraules sagrades, però que ells no precisen, ni concreten, sinó que aprofiten per demagògia i per captar-se aplaudiments.

b) Ells desnaturalitzen la veritat, enganyant el poble amb sofismes, provocant-lo a la revolta, a l'odi i a la desesperació. El sindicalisme revolucionari es dona compte que l'error no podrà pas satisfer els esperits dreturats, que freturen de veritat. Per això abusaran de petites veritats per a accentuar-ne les seves modalitats, desvirtuar-ne el sentit veritable i així enganyar els esperits.

Heus ací els mals d'aquests mítings tumultuosos, on homes "maliciosos" assagen l'ocasió per provocar les ires populars i ordenar-les a la revolta.

Heus ací perquè el Sant Pare declara difícil d'abordar aquesta qüestió.

Heus ací l'oportunisme d'exposar la doctrina social catòlica sota dels mètodes pedagògics dels nostres Cercles d'estudis socials.

El Sr. Rucabado, malalt

El nostre estimat company de redacció Sr. Ramon Rucabado, ha sofert una greu malaltia, de la qual, gràcies a Déu, es troba ja en franca convalescència. El repòs un xic dilatat que li han imposat els metges per a refer la seva salut, li impedirà col·laborar encara durant unes quantes setmanes — que desitgem que siguin les menys possibles — en les tasques del nostre setmanari.

Donant gràcies a Déu pel seu restabliment, desitgem a l'estimat amic que ben aviat es pugui reintegrar a la seva tasca de polemista, tan altament apreciada per tothom.

EL MOVIMENT SOCIAL

L'actuació dels pertorbadors

PER J. CIVERA I SORMANI

Ha tornat a reproduir-se el conflicte del ram de l'aigua. Els militants de la F. A. I. no van voler formar part del Front Únic que va redactar les noves bases de treball. Un cop aprovades aquestes bases, els faistes han aconseguit que un gran sector d'obriers declarés la vaga de braços caiguts. A conseqüència d'aquesta actitud foren desallotjades algunes fàbriques. En altres fàbriques s'ha suspès també el treball, per negar-se alguns obrers a reconèixer els acords que es varen prendre sobre els canvis de torn.

Ens trobem, doncs, altra vegada abocats a un conflicte que pot tenir greus conseqüències si no se soluciona aviat. ¿Què demanen els militants de la F. A. I.? No ho sabem, ni creiem que ho sàpiga ningú. Recentment foren lliurades als patrons unes noves bases de treball, que són les que actualment estan en vigor. Els de la F. A. I. diuen que ells no tenen res a veure amb les dites bases. És cert que ells no han tingut cap intervenció en la seva redacció, però també ho és que ningú no els ha exclòs del Front Únic que es va formar per aconseguir la seva aprovació.

En el fons no hi ha altra cosa que una lluita de Sindicats. La Confederació exercia un predomini absolut damunt de tots els oficis, i actualment va minvant la seva força degut als desencerts dels seus dirigents.

Apressem-nos, però, a dir que no fem l'elogi de les altres organitzacions obreres. Dissortadament la gran majoria dels obrers que se separen de la Confederació, segueixen portant a dintre el virus revolucionari.

De cop i volta poden fer canviar el règim polític d'un poble; però és molt difícil que aconseguin implantar ràpidament un sistema social i econòmic diametralment oposat al que regeix actualment. Aquests canvis s'han d'operar lentament. Per això no creiem en la revolució. Els revolucionaris poden fer caure moltes coses, però per grans que sien llurs esforços no podran crear un home nou. La naturalesa de l'home és més forta que les teories i el doctrinarisme dels revolucionaris.

Els Sindicats farien, doncs, una tasca més profitosa si deixessin de banda les impaciències, i es disposessin a obtenir dins de la legalitat les reivindicacions que es recolzen damunt del dret i de la justícia. És molt difícil anul·lar una disposició justa. En canvi, és fàcil destruir en un moment determinat tot allò que s'ha obtingut fent ús de la coacció i de la violència.

Si els obrers haguessin volgut escoltar la veu orientadora de l'Església, no estaria avui tan enverinada la qüestió social. La veu estrident dels demagogs ha ofegat la veu de la raó, de la justícia i de la veritat.

Cal també confessar que no tots els patrons han actuat d'acord amb les orientacions socials de l'Església. Ah! ¡si tots els patrons haguessin tingut un alt concepte de la justícia! Si reconeixem la intrans-

sigència d'alguns obrers, hem de reconèixer també l'egoisme i la cobejança d'alguns patrons.

Havent cessat l'estat d'alarma, tornarem altra vegada a les lluites estridents. Dimarts va reaparèixer l'òrgan de la Confederació. Segurament reapareixeran també els altres diaris que havien estat sospesos governativament. A la presó hi ha més de quatre cents presos governatius que hauran d'ésser alliberats. No existeixen proves materials per a posar-los a disposició del poder judicial. ¿És que ens dol que s'obrin les portes de la presó perquè s'incorporin a la vida del treball els qui es veien privats de llibertat? ¿És que ens sap greu que torni a reaparèixer la premsa obrera? No; però és de doldre que comencem altra vegada un període d'agitació com si no hagués passat res al nostre país. Quan es prepara un moviment revolucionari, són clausurats els Sindicats i és suspesa la publicació dels diaris extremistes. Un cop ha passat la tamborinada, torna a començar l'agitació. I així passem la vida. Aquestes convulsions socials van estroncant les deus de la nostra riquesa i arruïnant la nostra indústria. Barcelona que abans volava com una àguila, ara té les ales plegades. És una ciutat aturada. No solament travessa una crisi molt aguda la nostra indústria, sinó també el comerç. Cal únicament fixar-se en els rètols que hi ha fixats en quasi totes les botigues. Tots els articles estan completament desvaloritzats. Si el mal dels altres aconsola, hem de constatar que algunes ciutats d'Espanya estan tan malament com la nostra.

A Saragossa, per a fer esclatar la vaga general, s'han unit els socialistes de la U. G. T. i els anarquistes de la F. A. I. Els militants de la Confederació de Barcelona, es neguen a formar part de l'aliança obrera, perquè, segons ells, els socialistes són burgesos i enemics dels revolucionaris. En canvi, a Saragossa s'uneixen amb ells per a fer esclatar la vaga revolucionària. Són uns elements que no tenen lògica. A Madrid, els de la F. A. I. també van unir-se amb els socialistes per a fer esclatar la vaga del ram de la construcció.

Com que els faistes de Barcelona, no admeten la col·laboració de les altres organitzacions, el patró d'una indústria que té obrers que militen en diversos Sindicats, mai no sap en acceptar unes bases de treball, si un cop acceptades, un altre grup d'obriers li lliurarà unes noves bases.

Tinguem la seguretat que, si entre el personal de les Empreses de Gas i Electricitat, predominessin els militants de la F. A. I., malgrat l'acceptació del nou contracte de treball, estarien a les fosques els carrers de la ciutat.

Cal esperar que, els obrers, algun dia es donaran compte que els camins que els obliguen a seguir els professionals del desordre, no menen a la prosperitat, sinó a la ruïna.

Si els patrons i els obrers no es reconcilien, i segueixen donant-se el tracte d'enemic, és impossible poder instaurar un règim de pau.

Josep Maria Plans

És cosa difícil valorar de la manera deguda la figura del savi eminent i de l'home d'acció social catòlica que es digué Josep Maria Plans. Els que no vàrem tenir la sort de conèixer-lo no podem pas escriure una nota necrològica adient. La direcció de CATALUNYA SOCIAL hauria demanat aquesta nota a l'eminent matemàtic i gran catòlic Don Esteve Terrades, professor de la universitat de Barcelona. *La Veu de Catalunya*, però, va publicar un sentit article dedicat a l'eminent Doctor Josep Maria Plans del qual suposem autor el Doctor Terrades i que transcrivim a continuació com homenatge al savi eminent, al catòlic exemplar i al català il·lustre:

"Era en el físic alt, magre, de maneres fines, de faccions nobles. Parlava amb decisió, francament, sense una paraula dura, amb el cor a la mà.

Exemple de mansuetud, de caritat i de fervor; mirall de virtuts cristianes, abnegat i humil.

Ànima ardent, intel·ligència superior, dotat amb àngel de simpatia, armat de les divines excel·lències dels elegits capdavaners de la Fe catòlica. Ell reposa en la Pau reservada als fidels que ja purificats per la vida emprenen el camí de la Veritat eterna.

Hi havia en ell l'element sobrenatural que s'anomena Gràcia, i la fortalesa del just que mai, ni en els més dolorosos atzars de l'existència, no hagué de mancar-li.

Orfe de pare en la infantesa, amb el seu treball mantenia el nivell de confort i relació de casa seva; orgull i consol de la seva mare i admiració de companys i de mestres. Dedicat per necessitat a l'Ensenyament, la seva aptitud inigualada li proporcionava lliçons particulars de matemàtica. A Madrid cridà l'atenció per la justesa i precisió dels coneixements. Era arreu sempre el primer i guanyava tots els premis.

La seva educació religiosa s'arrelava des de la infantesa amb tal profunditat i convicció que feia d'ell un apòstol. Com a tal ensenyava de franc els obrers i els fills dels obrers, esdevenia l'amic, saptava la confiança de tothom i treballava sense treva ni glòria per la Glòria de Déu.

La malaltia corcava la salut migrada. Però ell laborava sempre i estudiava i es desfeia en el servei de l'amistat, en l'atenció de l'humil, mentre volava l'esperit en l'estudi de les Ciències.

De tant en tant, la seva veu s'aixeca potent i ampla com àliga les ales al vent. Plans esdevé orador de paraula vibrant i càlida. S'endevina i comprova que té brillants facultats per a parlar en públic, per

endur-se'n l'atenció a plaer; parla als infants i als homes d'una barriada industrial. ¿Què explica, què raona? Explica la Bondat, la pràctica de Religió, les Virtuts, els manaments de la Llei. I els seus companys d'estudi, dissimulats vora el mur nu que arrengrera estaments diversos, no saben què admirar més: si la força del raonament, la fermesa i continuïtat en la dicció, o l'espontània lligadura que encadena les paraules a l'atenció de l'auditori i obliga la voluntat a creure, sentir i estimar com ell creia, estimava i sentia.

Era fort en dialèctica i savi. Veia clar i ràpidament. Poques persones hi haurà hagut en aquestes terres amb semblant tresor de cultura. I cap que ho hagi dissimulat millor. Mai no va fer sentir el pes del seu saber, mai no volgué demostrar una superioritat que sols els més íntims sabien certa, mai ni l'ombra d'una ofensa amb la paraula o amb el gest i la mirada. Es creia en el deure d'empetitir-se, de lloar els altres, d'esborrar-se, de ponderar els mèrits de qualsevol per escassos que fossin, d'oblidar-se sempre quan era el seu valor positiu, sòlid, segur, de l'or de millor llei. La vivor d'esperit la conservà fins a la mort, però ai!, dissimulada sempre, martiritzada en la closca estreta de la voluntat que, no podent a voltes contenir-la, obria esclatxes per on s'exhalava com perfum de roses entre accessos de tos i somriures d'àngel.

Era acadèmic de Madrid, de Barcelona, de Roma i altres llocs, catedràtic diverses vegades, cantor premiat per diverses Acadèmies. Els seus treballs sobre Relativitat i Càlcul diferencial absolut, són els únics escrits en forma de llibre en llengua castellana. L'Institut d'Estudis Catalans li premià un excellent estudi sobre Elipsoides de Dirichlet, difícil problema d'hidrodinàmica. Va ésser professor a l'Escola Superior del Magisteri, abans de les últimes reformes, i de l'Institut Catòlic d'Art i Indústries quan existia.

Amb ocasió de trobar-se encarregat de l'ensenyament de la Física a l'Institut de Castelló, va contraure matrimoni amb D.ª Maria Sanz de Bremon, de noble i il·lustre família valenciana, del qual enllaç han nascut set fills. A la desventurada senyora transmetem l'expressió del nostre dolor per la pèrdua d'aquell que ensenyava com deu suportar-se el dolor. Dolor de la memòria, del qual els amics no esborraran mai el senyal, perquè és penyora de consol en l'adversitat i serà exemple de rectitud i de Bondat santa."

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrixa, 26 - Teléf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Teléf. 12211

Moviment catòlic

III

Acció Social Catòlica

El predomini de l'esperit s'ha de deixar sentir en tots els ordres de la vida. La irradiació d'una ciència catòlica deixarà sentir la seva influència decisiva sobre les masses dintre un termini llarg. Les masses famolenques, les de dalt i les de baix, necessiten aliment. No en tenen prou amb l'Acció Catòlica i amb una civilització informada d'esperit cristià. Reclamen Acció Social. Quan diem Acció Social no volem dir precisament organització obrera, sinó difusió de les doctrines socials de l'Església, sintetitzades admirablement en les encíclics "Rerum novarum" de Lleó XIII i "Quadragesimo anno" de Pius XI.

La creació de grans nuclis de població d'ençà de la segona meitat del segle XIX ha condicionat la pèrdua de tota tradició en un gran nombre d'espanyols, condemnant-los a la ignorància i a la incivilitat. La incultura que està avui en ple predomini, és deguda a la falta de tradició. És cosa sabuda que la civilització està constituïda per una tradició refinada per diverses generacions. Cal crear en els nuclis de població moderna una forta tradició que informi la vida de les famílies benestants i obreres. El centre que ha de crear-la i irradiar-la és la parròquia. I allà on la tradició viu esmortuïda, com a la pagesia, ha de fer-la revivre.

Demés és necessari crear una ideologia social. Els patrons i els rics han de saber que són administradors de les riqueses que Déu els ha confiat. Són pocs els patrons que, en fer balanç, destinin una part dels llurs beneficis a obres socials.

Encara cal insistir sobre la necessitat del nivellament cristià de totes les classes socials. Recordo la impressió que em féu, una vegada a Mallorca, un propietari que, en ésser a la possessió, cada dia menava el rosari dels masovers, quan havien arribat de la treballada. Era el seu pare i conseller en tots els assumptes familiars, participava amb ells de la joia de les esposalles i els acompanyava a plorar els llurs difunts en les jornades de dol, quan enterraven algun familiar o li feien els honors. Com no fa molt, invitat a casa d'un calvinista ortodoxe i practicant, m'alligonava el fet de veure asseguda a la taula, entre els invitats, una humil mainadera.

Precisa desviar del cor de l'obrer i de la gent humil l'enveja, la rancúnia i l'odi. És natural que la formació religiosa hi hagi de contribuir d'una manera preferent, però l'exemplaritat de la gent rica i benestant hi ha d'ajudar. El tracte afable, el sentit de justícia, la compassió pel desvalgut i el cercar el millorament econòmic de les classes humils, aportaren un concurs magnífic a la pacificació social. Hi ha qui creu que els subordinats, perquè obeeixin, estiguin subjectes i compleixin amb llur deure, han d'ésser pobres. Res més equivocat. Cal que tothom tingui una retribució del treball que li permeti viure decorosament i reunir un estalvi amb el qual pugui fer front a les contingències de la vida.

És un fet curiós que volem constatar i és que, ge-

neralment, les empreses i organitzacions sotmeses a líders obreristes i esquerrans són les que tracten més malament llurs obrers i subordinats.

L'Acció Social Catòlica ha d'organitzar la caritat d'una manera modèlica. Els dirigents de la política d'Àustria, que van a organitzar un estat cristià segons les doctrines de la "Quadragesimo anno", s'atreuen les masses que militaren en el socialisme anul·lat, per mitjà de les organitzacions de caritat.

És cosa sabuda que la caritat de la ciutat de Barcelona irradia tot Espanya; aquest fet és un dels més gloriosos de la nostra ciutat cosmopolita. Però quants n'hi ha que abusen de la caritat i quants n'hi ha a qui la caritat no els arriba a curar ni les nafres del cos ni les malalties de l'ànima.

Precisa encara una coordinació de les organitzacions socials existents. Per a totes, les indicacions de l'excel·lentíssim senyor Consiliari de l'Acció Catòlica han d'ésser un manament.

Les classes patronals no han de refusar d'entrar en organitzacions confessionals per a contribuir a establir el salari familiar, subvenir les tasques de les organitzacions socials i, sobretot, per a aportar els mitjans econòmics necessaris a la creació de la Universitat catòlica i per a organitzar la Ciència i les escoles professionals. La pagesia, refractària a integrar qualsevol organització, ha de formar part de les organitzacions socials catòliques per tal de salvaguardar la vida de la família i l'estament més sà que és el de la terra.

I els obrers, llançats a la lluita per explotadors de la llur situació miserable d'una banda, i per la cobejança de l'economia liberal de l'altra banda, han d'integrar les organitzacions socials confessionals, no les neutres, per tal de poder assolir les justes reivindicacions.

Vivim a Catalunya, de molts anys ençà, i es viu en tot Espanya d'ençà de l'adveniment de la república, un histerisme polític. La política ha suplantat la primacia de la vida religiosa i de l'acció social. Aquesta malaltia és malsana. L'apassionament polític enterboleix la intel·ligència i fa tornar salvatges els sentiments. L'Acció Catòlica molt sàviament exclou la política de la seva organització. Del predomini de la idea catòlica de l'activitat social, ningú no en surt més beneficiat que la mateixa política.

El triomf esclatant de la Confederació Espanyola de dretes, que hem pogut contemplar en les darreres eleccions, s'explica, en part, per la gran activitat desplegada pels sindicats agrícoles catòlics, per les caixes rurals i altres organitzacions catòliques, durant els darrers vint anys. I per Catalunya podem dir que la majoria de les localitats, per no dir totes, on la candidatura de la Lliga Catalana ha obtingut majories en les darreres eleccions, són els pobles, les viles i les ciutats on l'Acció Social Popular està millor organitzada.

És deure de tots els catòlics contribuir a la renovació religiosa i social d'Espanya. La majoria d'organitzacions de caràcter social del nostre país porten una vida lànguida i raquítica. Hi ha catòlics que

donen sumes considerables, per no dir fabuloses, a partits polítics perquè defensin llurs interessos materials; obliden, en canvi, les organitzacions d'Acció Catòlica i d'Acció Social Catòlica que són els vertaders paral·lamps de l'ordre social directament i de l'ordre polític d'una manera indirecta.

Bases de la reorganització de l'Acció Catòlica d'Espanya (I)

"Las bases son nueve, y su texto es el siguiente:

1.ª En cada diócesis habrá cuatro organismos generales de Acción Católica: a) Hombres. b) Mujeres. c) Juventud masculina. d) Juventud femenina. Dentro de los cuales, y conservando su autonomía, están conectadas todas las agrupaciones de Acción Católica, sean de iniciativa particular u oficial, para conseguir la armonía, el espíritu de solidaridad y la unidad de dirección indispensable a toda obra de apostolado.

2.ª Los presidentes de cada uno de dichos organismos generales constituirán la Junta Diocesana de Acción Católica, junto con otras personas elegidas por los Prelados, que no pasarán de seis, entre las que más se distinguen por su celo y competencia, y con su Consiliario. Adscrito al servicio de la Junta Diocesana podrá existir un Consejo o Secretariado técnico, en el que se hallen representadas las diversas actividades de Acción Católica, a manera de secciones de estudio y trabajo especializado de Acción Católica.

3.ª Cuando los prelados de una provincia eclesiástica, por especiales circunstancias, lo estimaran oportuno, podrá constituirse la Junta provincial o interdiocesana de Acción Católica, para coordinar y unificar sus actividades en las diócesis de una misma provincia eclesiástica, sin merma, empero, de la competencia y autonomía de las distintas actividades diocesanas. Los reverendísimos Prelados de cada provincia darán, a estas Juntas interdiocesanas la organización oportuna, según las necesidades y conveniencias particulares de las diversas provincias eclesiásticas y dentro de las líneas generales y el espíritu de estas bases, y designarán un representante de dichas Juntas para que sea lazo de unión y órgano de relación entre cada Junta provincial y la Junta central. También en las Juntas provinciales podrán establecerse Consejos o Secretariados técnicos de estudio y trabajo especializado de Acción Católica.

La Junta Central

4.ª Habrá un organismo de coordinación general para toda España, esto es, una Junta Central de Acción Católica, residente en Madrid, y compuesta por un delegado de cada provincia eclesiástica, y otros tantos, siempre seglares, nombrados por los reverendísimos Metropolitanos, oído el parecer de los Obispos propios de aquéllos.

El Consiliario general de la Junta Central será un prelado, delegado de los reverendísimos Metropolitanos. Los Metropolitanos tendrán a su cargo y responsabilidad la alta dirección e inspección de la Acción Católica en España, y para el más expedito desempeño de tan delicada e importante misión, delega-

rán habitualmente en una Presidencia integrada por los excelentísimos señores Cardenales de España y dos Arzobispos, como miembros extraordinarios. Esta Presidencia habrá de tener en cuenta las resoluciones que en relación con la Acción Católica tome la Conferencia anual de todos los reverendísimos Metropolitanos.

5.ª Los organismos o Juntas parroquiales de Acción Católica se constituirán por los presidentes de los cuatro grupos tipos de la Acción Católica: hombres, mujeres, juventud masculina y juventud femenina, y algunas otras personas escogidas por su religiosidad, celo y mayor aptitud para esta acción, teniendo en cuenta las diversas asociaciones existentes en cada localidad y florecientes por su recta actuación, en consonancia con sus fines propios aprobados por el Ordinario. Nada se destruya del bien existente; antes debe consolidarse y coordinarse al fin de la Acción Católica, siempre en sentido parroquial. Guardando la unidad de principios y de organización propia de la Acción Católica, cada Prelado dará a las Juntas parroquiales la oportuna reglamentación para que sean eficazmente realizadas las diversas actividades religiosas, culturales, etc. Todos los organismos o Juntas parroquiales constituirán la Federación Diocesana de Acción Católica, en torno al Obispo propio y a su disposición, y recibirán las directivas de las Juntas diocesanas de Acción Católica, que, además, los representará para todos los efectos legales.

6.ª Todas las entidades católicas de piedad y beneficencia, cultura, etc., que no constituyan el organismo oficial de la Acción Católica, deberán, no obstante, estar conectadas, en una u otra forma, con la Acción Católica parroquial y diocesana. Tales serían, por ejemplo, las Conferencias de San Vicente de Paúl, Obra de los ejercicios espirituales, Asociaciones de Padres de Familia, Amigos de la Enseñanza, etc. Más particularmente, las Congregaciones Marianas, Antonianas, Asociaciones de ex alumnos y cualquiera otras postescolares, tendrán la debida conexión, sea como adheridos, sea como socios colectivos, con la Junta de Acción Católica, sin perder su propia autonomía.

Las obras sociales

7.ª Todas las entidades y obras de carácter económico-social o asociaciones profesionales no se considerarán como específicamente integrantes de los organismos oficiales de la Acción Católica, aunque, en el aspecto religioso y moral y en los principios directores de la misma doctrina social, deberán inspirarse en el espíritu y directivas de la Acción Católica. A este efecto, estarán conectadas, en calidad de adheridas, con la Acción Católica, que podrá servir de ellas como medio de apostolado religioso, salvadas su independencia y, en particular, su responsabilidad en el orden específico de sus fines económicos y profesionales. Para fijar dicha conexión, se instituirá en la Junta Central un Secretariado económico-social, que dará dirección y apoyo a las Asociaciones adheridas, en orden a los diversos problemas de la vida social y profesional, en conformidad con las enseñanzas de la Santa Sede y de la sociología cristiana.

8.ª Las relaciones entre la Acción Católica y las organizaciones económico-sociales adheridas por con-

(1) Publicades a "El Debate" del dia 28 d'abril de 1933.

ducto de dicho Secretario se basarán sobre las siguientes normas:

A la Acción Católica corresponde:

1) Recoger las adhesiones de las obras y organizaciones económico-sociales por medio del Secretariado económico-social, constituido dentro de la Junta Central.

2) Estudiar y elaborar el programa económico-social según los principios católicos, difundir el pensamiento católico acerca de los diversos problemas económico-sociales y fomentar la difusión y conocimiento de las Encíclicas pontificias sobre esta materia.

3) Preparar y señalar las directivas programáticas para todas las manifestaciones de acción y pensamiento de los católicos y asistir, en el aspecto religioso y moral, a los dirigentes y propagandistas de las entidades y organizaciones económico-sociales.

4) Proveer a la asistencia religiosa y moral de los organizados en dichas instituciones económico-sociales.

Por su parte, las organizaciones económico-sociales adheridas a la Acción Católica deberán:

1) Seguir un programa inspirado en los principios católicos.

2) Adoptar métodos conformes a las leyes de la justicia y de la caridad cristiana.

3) Procurar a sus asociados, no solamente la asistencia técnica, sino también la asistencia religiosa y moral.

4) Procurar que sus dirigentes, además de una sólida preparación técnica, tengan un espíritu profundamente cristiano y disposiciones de apostolado.

5) Proponerse como finalidad, no sólo el mejoramiento material y económico, sino también la elevación moral y espiritual de sus asociados.

6) Mantenerse independientes de los partidos políticos, no sólo por ser ellos enteramente ajenos a la Acción Católica, sino también para evitar sus vicisitudes y sustraerse al peligro de ser por ellos arrasados.

9.ª En general, se considerará como edad ordinaria para ingresar en las Juventudes masculina y femenina la de los diez y siete años hasta los treinta, en que se pasará, respectivamente, a las agrupaciones de hombres y mujeres. Se prescindirá, sin embargo, de aquella edad reglamentaria para dejar de figurar en la Juventud cuando se contraiga matrimonio. Asimismo en casos dados de competencia especial, para uno u otro orden de actividades, podrá prescindirse del cómputo rígido de la edad, establecida con carácter general. Hasta los diez y siete años se procurará que los niños y adolescentes de ambos sexos estén incluidos en las obras escolares y postescolares, Congregaciones Marianas y otras Asociaciones de piedad, como aspirantes para las respectivas Juventudes de Acción Católica.

Un escrito del Consiliario general

A los principios y bases de la Acción Católica sigue, en la publicación que extractamos, un escrito del señor Obispo de Oviedo, que comenta las bases séptima y octava, atañentes a las relaciones de las entidades de carácter económico-social, y, en particular de los Sindicatos con la Acción Católica.

Afirmado el derecho de la Iglesia de intervenir

en estas materias al parecer de orden puramente material, porque en el fondo de ellos "laten cuestiones de justicia, de derecho, de moralidad y hasta de caridad", se muestra cómo esta intervención se ha dado de modo especial en favor del trabajo y de los trabajadores. Esta será también la obra de la Acción Católica, auxiliar poderoso de la Iglesia en tal empeño, y su norma, la de "ayudar al obrero, servirle, pero no suplantarle". A este derecho de la Iglesia y de la Acción Católica de intervenir "en el aspecto religioso y moral" de las Asociaciones profesionales se corresponde en éstas "el deber de inspirarse en el espíritu y en las normas directivas trazadas por la Iglesia". Y de esta recíproca posición nacen las relaciones entre la Acción Católica y las entidades económico-sociales que fijan en los términos que quedan transcritos las bases séptima y octava.

Un Secretariado social

El organismo de la Acción Católica encargado de recoger las adhesiones de estas instituciones sociales y de llevar a ellas esta asistencia moral y religiosa de que se habla es el "Secretariado económico-social" que ha de constituirse en la Junta central de Acción Católica. A pesar de lo que pudiera indicar su nombre, este Secretariado "no tiene el carácter de técnico ni profesional". "El Secretariado que cumpla estos fines — dice el señor Obispo de Oviedo — debe constituirse con entera independencia de la Acción Católica por las mismas organizaciones profesionales." "El Secretariado de la Junta central mirará sólo los problemas profesionales y económicos bajo su aspecto moral y religioso."

El escrito termina asegurando que "el primer punto el más urgente y necesario" de este Secretariado "será la unidad de acción y dirección de las entidades económico-profesionales formadas por obreros... aspiración común a todos los obreros que inspiran su conducta en la sociología cristiana". Por último se hace una exhortación a todos los católicos españoles a que colaboren en este apostólico intento."

* * *

L'Acció Catòlica en l'Alemanya d'avui. — Si bé la idea d'organitzar l'Acció Catòlica propugnada per Pius XI havia trobat d'un bon començament la més ampla comprensió a Alemanya, la manera com aquesta havia d'ésser organitzada fou objecte de vives discussions sense haver-se arribat a una solució uniforme i integral.

El Cardenal arquebisbe de Colònia, com a primera autoritat diocesana, ha promulgat per als territoris de la seva jurisdicció unes normes segons les quals calia procedir immediatament a estructurar l'Acció Catòlica. Aquestes normes, segurament, serviran de pauta per a organitzar l'Acció Catòlica en les altres diòcesis del Reich.

El Cardenal Schulte parteix de la finalitat pràctica de l'Acció Catòlica, que és la participació dels seglars en l'apostolat jeràrquic de l'Església i, per a fonamentar-lo, fa referència al sacerdoci universal al qual els fidels estan cridats pels sagraments del baptisme i de la confirmació. Caracteritza l'apostolat seglar com a treball "per a la preparació a la realització dels principis catòlics". L'Acció Catòlica

ha de desplegar la seva activitat i ha de deixar sentir la seva eficàcia primerament en la comunitat cristiana més reduïda que és la parròquia. Aquesta és la cèl·lula matriu de l'Acció Catòlica i els rectors i ecònoms tenen la missió de formar juntes parroquials integrades pels feligresos més exemplars. En el nomenament de la junta cal preocupar-se perquè tots els estaments hi estiguin representats, especialment els quatre estaments naturals: homes, dones, joves, noies.

La junta parroquial, el president de la qual serà nomenat pel rector, ha d'ésser "una representació genuïna de tota la població catòlica. Cal, per tant, assegurar-se la col·laboració d'aquells seglars que estan apartats de la vida religiosa de les associacions, els quals, per la seva cultura o posició, estan en condicions per a poder cooperar a l'obra de l'Acció Catòlica. L'esperit dirigent de la Junta parroquial és el rector, el qual ha de vetllar: a) per a la preparació dels apòstols seglars infonent-los un bon esperit per mitjà de conferències de formació, de reunions setmanals, exercicis, etc.; b) la missió confiada a la Junta d'Acció Catòlica ha de complir-se escrupolosament en la demarcació parroquial; c) cal elaborar i portar a la pràctica programes d'Acció Catòlica parroquial.

Sempre que en la parròquia se suscitin problemes que afectin la Fe o la vida de l'Església la Junta parroquial d'Acció Catòlica es reunirà de seguida per a deliberar i prendre acords. Les seves deliberacions per a ésser vàlides necessiten l'assentiment del senyor rector.

L'anella immediata superior d'aquesta organització és la Junta del decanat (arxiprestat), la qual, d'acord amb els rectors competents, ha d'ésser formada per elements del decanat segons les normes establertes en relació amb els elements que han de constituir la Junta parroquial.

Per al radi d'acció de la jurisdicció de tota una ciutat caldrà crear la Junta ciutadana d'Acció Catòlica. Aquesta Junta serà nomenada pel rector degà de la ciutat i el president serà designat a proposta del col·legi de rectors de la mateixa ciutat.

Les atribucions de les juntes de decanat i de ciutat quedaran delimitades de la manera següent:

a) La Junta, seguint fidelment i zelosament, les ensenyances del Papa i dels bisbes, es preocuparà d'aquells grans problemes actuals de la vida catòlica que preocupen tots els fidels.

b) La Junta es farà seus certs problemes i certes empreses urgents, la realització de les quals no pot ésser confiada a cap de les organitzacions catòliques de la localitat.

c) La Junta fomentarà determinades activitats que, si bé han estat confiades a certes organitzacions, han de reportar beneficis a tots els fidels indistintament. En intervenir s'haurà de vetllar perquè les diferents iniciatives de les associacions tendixin a una acció conjunta.

d) La Junta proporciona a les federacions i unions catòliques superparroquials ocasions per a fer propostes, entrar en mutu canvi de criteri i acoblar les activitats disperses.

L'organització primera de l'Acció Catòlica diocesana està formada per la Junta diocesana designada pel senyor bisbe; el seu president és un seglar assistit per un consiliari. Aquesta Junta està sota la juris-

dicció immediata del senyor bisbe. Queda autoritzada perquè, d'acord amb el senyor bisbe, pugui dictar normes d'actuació en la diòcesi i per a fer conèixer els principis catòlics, fer-los actuar i realitzar les empreses.

Les juntes parroquials, de decanats i de ciutat, constituïran agrupacions especials de treball, integrats per homes, dones, joventut masculina i femenina. Cada agrupació tindrà un president i un director espiritual.

Per tal d'obtenir una relació més estreta entre l'Acció Catòlica i les organitzacions a ella incorporades, d'una banda i la cúria arquebisbal, d'altra banda, l'arquebisbe designarà un sacerdot a títol de relator diocesà per a cada agrupació.

En el que fa referència a les relacions de l'Acció Catòlica amb les diferents associacions de caràcter religiós, caldrà tenir per norma els següents punts de vista: Les associacions de caràcter religiós ni seran eliminades ni seran absorbides per l'Acció Catòlica: passaran a ésser membres de l'Acció Catòlica, conservant les seves característiques i la seva actuació peculiar. L'Acció els haurà d'infondre el seu esperit i la seva vida, cooperant a la consecució dels seus objectius, preservant-les de la tendència de l'exhibicionisme i de la paganització. La unitat de treball mancomunat i d'acció entre els diferents membres corporatius de l'Acció Catòlica diocesana queda garantida per mitjà de la direcció central del senyor bisbe i dels presidents diocesans que actuen com a delegats seus.

Tant com se pugui, convé que les diferents associacions s'incorporin a la junta parroquial com elements auxiliars de l'Acció Catòlica.

En totes les parròquies hi haurà d'haver, al costat de l'Acció Catòlica: la Junta de Caritat, l'Associació de Sant Bartomeu (biblioteques parroquials), l'Associació de Sant Bonifaci (per a subvenir la clerecia rural i les seves obres) i les associacions de Sant Josep, Santa Infància i Sant Francesc Xavier.

En ço que fa referència a l'administració de fons el cardenal Schulte recorda una disposició del Dret Canònic segons la qual totes les associacions erigides canònicament estan subjectes, en l'ordre econòmic, a la inspecció del senyor bisbe. Aquesta inspecció serà exercida pels rectors i ecònoms, als quals, cada any, les diferents associacions piadoses hauran de retre comptes.

Darrerament l'arquebisbe de Colònia assenyala el caràcter apolític de l'Acció Catòlica i exigeix que tot el que organitzi l'Acció Catòlica ha d'anar adreçat a tots els catòlics, sense distinció de classes, ni de filiacions polítiques i cal evitar la discussió de tot problema que caigui en el domini polític. Ha de tenir una singular preocupació per tal que el poble catòlic pugui conèixer la font de vida que irradia la fe catòlica. Les conferències apologetiques hauran de restringir el seu caràcter de polèmica allunyant les discrepàncies de confessions i d'ideologies i posar de relleu les valors positives del Catolicisme.

* * *

El Papa i les desviacions de l'art modern. — El famós pintor italià professor Cascella, fa poc que va ésser rebut en audiència pel Papa. Pius XI va aprofitar l'avinentsa per exposar el seu criteri sobre ço

que hauria d'ésser l'art cristià i va subratllar les manifestacions fetes en obrir-se les galeries vaticanes renovades i el portal renovat que dóna entrada als museus vaticans. En parlar de l'art cristià modern el Sant Pare va manifestar que seguia amb singular atenció les orientacions que el dirigeixen. Va dir que els errors en què havia incorregut l'art modern eren molts i molt greus. Són nombroses les obres d'art cristià actual que evocuen el caràcter cristià solament per caricaturitzar-lo i, es pot dir, parlant amb claredat, que el profanen... Aquest art nou no significa cap progrés en quant no és una realització del genuïnament bell, tal com ho fou l'art antic. Massa sovint les obres de l'art nou són senzillament lletges, cosa que és de doldre, i revelen una impaciència, una manca de cultura general i, particularment, falta de tècnica de dibuixar adquirida d'una manera sòlida i l'absència d'un treball fet conscientment i amb paciència. Aquest mancament vol ésser dissimulat per mitjà de concepcions. La novetat intentada en l'estilització en resulta molt afeblida; fa recordar certes figures de la primera Edat Mitjana, quan jeien en oblit les tradicions de l'antiguitat i l'aurora del Renaixement encara no es veia. En el fons de semblant orientació artística, modernista de totes passades, hi ha un menyspreu per la imitació i un concepte equivocant d'aquesta; aquella valoració de la imitació que creu que l'acatament d'obres mestres antigues exclouria tota novetat i tota genialitat. És confon la imitació amb la còpia, cosa que ve a ésser una confusió incomprensible i estulta.

* * *

La indiferència religiosa de les joventuts obreres. — L'escriptora Gertrudis Stävent Ordemann ha publicat un llibre titulat "Els homes del desordre", en el qual s'ocupa de l'estructura espiritual de la joventut obrera de les grans ciutats. Els resultats de les recerques d'aquesta il·lustre escriptora posen de manifest la tessitura irreligiosa de la joventut obrera de les grans ciutats. "Hochwacht", periòdic obrerista

catòlic de la Suïssa, diu sobre el particular el que segueix: "La ignorància religiosa de molts obrers joves que han passat per escoles laiques és tal, que molts ni saben qui és Crist. De la Bíblia en coneixen solament algun començament de capítol. Els més intel·ligents s'inhibeixen d'una manera impertinent en sentir a parlar de l'Església i de tot el que fa referència a la Religió. No és en primer lloc l'ambient professional ço que ha determinat l'aullació de la idea religiosa en el jove obrer; són l'escola i la família. Els que acaben de deixar l'escola no senten cap interès per a les coses religioses: el seu coneixement en aquesta matèria és sumament deficient, és més precari del que hom es pugui figurar. Solament en comptats casos es pot parlar d'una relació interior amb Déu. "Déu encara no se m'ha presentat"; "Nosaltres mateixos som Déu"; "Ha d'existir un ésser superior i aquest és la naturalesa". Aquestes són les respostes que donen els joves obrers de les ciutats en preguntar-los sobre les seves relacions amb Déu. És especialment impressionant que aquesta joventut obrera ni es dóna compte del seu allunyament de Déu. Sense tradició, es troba en un ambient pagà i es veu incapacitada per a comprendre les manifestacions religioses que veu. I allà on, per excepció, aquests joves tenen alguna relació amb l'Església, és, sempre, d'indole externa; ço és, els interessats esperen almoines o algun altre auxili de l'Església.

En preguntar les causes de la llur incredulitat, responen en la majoria dels casos que els que es diuen cristians els han desil·lusionat massa. En una paraula: els cristians tebis tenen gran part de la culpa de la descristianització de la joventut proletària. Aquesta considera la Religió un afer de "les classes poderoses", una cosa que els desheretats de la fortuna no poden posseir, com tampoc no poden anar al teatre. Aquesta muntanya d'incomprensions i de conceptes erronis de l'Església i de la Religió ha de desaparèixer del cap de les joventuts obreres de les ciutats per l'acció dels apòstols seglars. És una de les missions més urgents, però també de les més difícils.

Crònica d'Acció Social Popular

Unió de Dependents d'Acció Social Popular. — Cicle de conferències de Divulgació de la Doctrina social Catòlica, que tindrà lloc, si a Déu plau, en els propers mesos d'abril i maig, a dos quarts de vuit del vespre, a la sala d'actes del Casal D.ª Dirotea, Corts Catalanes, 642, principal.

Dilluns, dia 9 d'abril. — "Principis bàsics de la moral cristiana", pel Dr. Ramon Roquer, prevere, Catedràtic de Filosofia.

Dilluns, dia 16 d'abril. — "El concepte de la propietat en la doctrina social catòlica", pel Doctor Enric Prat de la Riba i Dachs, advocat i sociòleg.

Dilluns, dia 23 d'abril. — "Salari familiar", pel senyor Emili Espinós, patró.

Dilluns, dia 30 d'abril. — "¿El control obrer és viable?"

Dilluns, dia 7 de maig. — "Com s'haurien de repartir els guanys".

Dilluns, dia 14 de maig. — "L'Accionariat del treball".

Aquestes tres conferències seran donades pel Doctor Josep Cirera Soler, advocat i sociòleg.

Dimarts, dia 22 de maig. — "El Sindicat des del punt de vista catòlic", pel Dr. Alexandre Gallart Folch, professor, advocat i sociòleg.

* * *

Ateneu de Sant Lluís Gonçaga (entitat parroquial del Clot). — Vuit lliçons sobre "Economia política", a càrrec del prestigiós advocat i Doctor en Dret En Joan Gaya i Busquets, d'Acció Social Popular. Dies 11, 18 i 25 d'abril, i 2, 9, 16, 23 i 30 de maig, a les deu de la vetlla.

Carnet setmanal

L'enrenou polític. — L'aprovació de la llei de drets passius als clergues portà un enrenou que, de moment, tenia certes aparences feréstegues. S'amenaçava i es gesticulava — ja sabem que a Espanya les esquerres en són mestresses, d'aquests moviments espasmòdics — es parlava de mil actituds bèl·liques dins el Parlament i fins a fora si la "guillotina" s'aplicava, precisament per aquells que l'aplicaren moltes vegades durant les Corts Constituents — i sempre és així també la lògica esquerrana! — etc.

Arribà el moment de fer aplicació d'aquest recurs inventat par a posar fi a les obstruccions que, d'altra manera, obstaculitzarien tota la tasca legislativa, es procedí a emprar-lo, i el Govern obtingué una victòria esclatant, sense cap precedent en l'actual règim, ja que li sobraren molts vots per arribar al nombre assenyalat a l'efecte.

Llavors, l'èxit tingué la conseqüència de fer callar els verbalistes esquerrans. I totes aquelles actituds guerrerres acabaren com tempestat en un vas d'aigua, i tot restà quiet... fins a un altre fracàs, ja que els nostres esquerrans també hi estan curts, en els fracassos. I allò d'abandonar l'escó, sortit dels bancs socialistes, i de sortir al carrer, etc., sembla que s'ha esfumat definitivament i que encara es guarda per a formular novament una altra amenaça quan les circumstàncies ho facin necessari. I les circumstàncies ho demanen quan cal acontentar la galeria, ja que els nostres esquerrans no tenen altre punt de vista que aquest. Bé digué Lerroux que, en aquella sessió sorollosa, determinades minories s'havien sacrificat per la pau i la tranquil·litat espiritual del país, mentre que altres s'havien reduït a actuar de pallassos de cara al gran públic inconscient i analfabet.

Però ja ni aquest no en fa cas. I d'aquí vénen els dolors i malestar dels polítics socialistes, car si, per un costat, les dretes els han reduït en les seves posicions parlamentàries i polítiques, el poble cada cop els va abandonant i va condemnant els seus fracassos. D'aquí ve aquesta actitud d'aquest home que es diu Largo Caballero que, sense talent per a trobar

solucions que els facin sortir de l'estat actual, té, en canvi, visió política suficient per adonar-se del mal terreny en què es troben els socialistes, i amb ells totes les esquerres, i copsar l'abandó en què cada dia els deixa el poble, desitjós de pa i de feina, que els socialistes, amb la seva política estúpida i derrotista, li han anat arrabassant cada dia.

¿No heu vist com fins el Sr. Martínez Barrio ha perdut terreny amb la sola victòria del Govern en les Corts? És evident que qui governa i té sentit de govern — que vol dir imposar la llei i l'autoritat — troba al seu costat les assistències necessàries per a portar a cap la seva tasca. I així és com un Govern feble, com és el Govern Lerroux, ha trobat els suports parlamentaris suficients per a obtenir èxits esclatants i per a imposar l'autoritat en problemes com el de Comunicacions, que cap Govern no havia pogut afrontar de molt temps ençà. Amb un Ministre conscient dels seus deures en el lloc que ocupa, amb una majoria parlamentària decidida a deixar governar quan convingui, el Sr. Cid es constitueix en un gran Ministre, i un govern petit i feble pot arribar a governar seriosament.

Per això ni els enemics externs ni els del propi partit radical podran triomfar del govern d'ara mentre tingui l'energia suficient per a posar-se en el lloc que a tot Govern correspon i que a Espanya teníem ja quasi oblidat després de tres anys de demagògia amb què ens regalaren les Constituents i al passat Govern esquerrista, de mala memòria per a tots.

El nostre Tribunal de Cassació. — Per al dia 20 d'abril està assenyalada l'assemblea de representants per a procedir al nomenament de President del més alt Tribunal de Catalunya: el Tribunal de Cassació o Tribunal Suprem de la nostra terra.

Aquest dia 20 hauria d'ésser un dia de joia per a tots els catalans. Si és d'interès per a nosaltres tenir una facultat legislativa, és d'igual interès tenir un organisme judicial que interpreti la llei i faci respectar el nostre dret, retornant-li aquelles característiques que durant tants anys li han estat negades per Tribunals que només es deixaven guiar pel sentit d'assimilació, com els tribunals d'Espanya.

El nostre dret civil, abandonat en mans que en desconeixien l'essència, podrà ara recobrar la seva virior i el seu caràcter propi en mans d'un Tribunal de Cassació nostre i ben compenetrat amb el sentit jurídic de la terra.

VALORS DE RENDA

Informació
(Sense compromís per al consultant)

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS

Corredor de Canvi i
Borsa-Fontanella, 15

BIOSER FORTIFICA

I examinant la realitat social ¿es pot afirmar que existeixi aquesta joia en el nostre poble? No existeix, certament. Aquell mateix goig amb què va ésser rebuda l'obertura del Parlament de Catalunya, ara no es manifesta enlloc davant el fet transcendent del nomenament del Tribunal Suprem de la nostra terra. El poble resta poc menys que indiferent per a la data del dia 20 i cap senyal no s'adverteix del fet que conegui la transcendència d'un esdeveniment semblant que ens hauria de redimir de llargs segles d'esclavitud legal.

No cal dir-ne la causa, d'aquest estat d'atonía i decandiment espiritual. La tasca esquerrana al front de les nostres corporacions ho diu abastament i ho justifica d'una manera ben categòrica i ben trista. Quan Catalunya es recobrava en molts aspectes de la seva personalitat es va adonar de la manca de sentit de catalanitat dels seus fills, que per damunt dels interessos i el goig de la Catalunya recobrada, posaven el goig de la Catalunya esquerrana, partidista, subordinada a les seves conveniències i als seus sectarismes. I ¡quina desillusió tan gran no ha estat la seva en front d'un fet tan trist i enervador! I així com la tasca del Parlament passa desapercibuda dels catalans, excepte quan els fereix en les seves idealitats o els seus interessos, així també hi passarà aquesta data del dia 20 d'abril, tot i esperant que els fets ens portin un desengany més entre els altres ja rebuts durant aquesta temporada.

Qui serà el nou President? ¡Déu posi seny en els qui han d'elegir-lo! Però ¿què en podem esperar d'una Assemblea en la qual, ja per la seva sola constitució, predominen els diputats del Parlament i, per tant, la majoria esquerrana? ¿Com pot deixar de portar aquesta Assemblea el senyal del seu partit suplantant el senyal de Catalunya?

I encara que la Presidència del Suprem Tribunal fos encarnada en un home més o menys imparcial i allunyat de tot partidisme, ¿qui ens respon que la designació dels Magistrats del propi Tribunal no ha de constituir aquest en un organisme més del partit governant, tenint com tenen tanta llibertat per a procedir a dita elecció? ¿És que la retirada del President de l'Audiència Territorial de Barcelona, suau esdevinguda en condicions per tots els catalans ben conegudes, no ens diu el que cal respecte a aquest punt?

Un desengany més en un afer tan transcendent per a tots seria quelcom de tràgic per a tots nosaltres, catalans. I portaria, com a conseqüència, el definitiu disgust per la nostra autonomia i el nostre govern propi. ¿Com es pot exigir a un poble l'adhesió a un determinat règim governatiu si aquest està mancat de justícia i dels més fonamentals principis de govern? El patriotisme, com tota valor humana, no es fa amb elucubracions més o menys teòriques, sinó amb realitats pràctiques, de cada dia. I si dins un govern ni la justícia no pot veure's lliure de la taca del partidisme ¿com volem exigir adhesió i entusiasme a un poble que es troba decebut en les valors més fonamentals de l'esperit humà i de la vida dels pobles civilitzats?

¡No aventurem judicis i oidà que els nostres pessimismes no es vegin confirmats pels fets! En bé de tots, i especialment de Catalunya, així ho voldríem.

Bibliografia històrica

Carles Sanllehy i Girona, Marquès de Caldes de Montbuy: *La Successió de Carles II*. Relació dels principals esdeveniments succeïts a Europa a conseqüència de la lluita per a la corona d'Espanya entre les cases de Borbó i d'Habsburg, Barcelona, 1933. Dos volums: I, x + 390 pàgines i 25 làmines; II, 420 pàgines i 22 làmines.

El Marquès de Caldes de Montbui ha publicat en edició monumental l'obra de la seva vida: *La Successió de Carles II*. El renaixement de Catalunya es caracteritza per la labor històrica aportada al coneixement del nostre passat a base de monografies locals i d'estudis parcials d'interès limitat. És obra especial de l'eminent historiador Enric Finke l'haver internacionalitzat la història de Catalunya articulant-la amb la història dels altres països. Els treball d'investigació històrica dels catalans que tenen interès universal són escassos. Per això la publicació de l'obra del Marquès de Caldes de Montbui sobre la Successió de Carles II, la qual dona a conèixer un capítol interessantíssim de la Història d'Europa de finals del segle XVII i primer decenni del segle XVIII, és més de celebrar i d'agrair. I aquesta publicació notable té encara un altre interès: la seva publicació coincideix amb el destronament a Espanya de la dinastia dels Borbons.

No és pas possible de fer un resum d'aquesta voluminosa obra, en la qual s'estudien les rivalitats entre les cases d'Habsburg i de Borbó, els tractats de partició de la corona d'Espanya per falta de successió de Carles II; el seu darrer testament i circumstàncies de la seva mort; la vinguda de Don Felip a Espanya; les diferents aliances concertades per Lluís XIV; les diferents campanyes de Don Felip i de l'Arxiduc; les lluites a Nàpols i al Nord d'Itàlia; la mort de l'emperador d'Alemanya; la participació de Catalunya en la lluita a favor de l'Arxiduc; les diferents vicissituds de la lluita entre els dos pretendents a la corona; la intervenció de Climent XI en aquesta lluita i la part que hi ven prendre el Duc d'Orleans, el Comte de Staremberg, el Duc de Noailles, el Duc de Vendôme, etcètera; la pau d'Utrech, que va ésser una espoliació dels dominis espanyols.

És interessant de constatar la gran desfeta de la política nacional, provocada pels darres anys de governament de Carles II, que és la causa de la pèrdua del prestigi immens d'Espanya per tot Europa i Amèrica. La sort d'un país mai no pot ésser confiada ni encarnada en una persona. Si Espanya no hagués tingut grans reserves morals, filles de la religiositat del país, la reacció provocada durant el regnat de Felip V no hauria estat possible, com tampoc no hauria estat possible l'entronització de la dinastia borbònica a Espanya, a no haver-la condicionada les profanacions i els atacs a la Religió catòlica per part dels soldats alemanys i anglesos que lluitaven en els exèrcits de l'Arxiduc.

Cal felicitar vivament al senyor Marquès de Caldes de Montbui per aquesta magnífica contribució a la universalització de la cultura catalana.

Foment de Pietat. Durán i Bas 11. Barcelona

Acaba de sortir un nou llibre excepcional

QÜESTIONS D'ARA

EXPOSICIÓ I DEFENSA DE LA VERITAT

pel Dr. Josep Roura, Prev.

És aquesta una obra pòstuma de l'apologista català, autor de "La fe del nostre poble", llibre tan conegut a casa nostra. El malaguanyat Dr. Roura morí quan havia fet la primera correcció de proves d'aquest llibre, que és indiscutiblement el millor que escriví. Les qüestions candents que a tothom interessien hi són tractades amb claredat meridiana i l'apologia de la veritat, sense deixar mai d'ésser fonamentada en solidíssimes raons, és càlida, vibrant, entusiasta.

Esperits nobles defensors de la veritat catòlica, fervorosos propagandistes del bé, jovent apologista d'ambdós sexes, alleluia! En el llibre "Qüestions d'ara" tindreu l'arma més certera i manejable per a batre sense retop els enemics de la nostra fe, tant si es presenten descaradament ateus, com si es volen tapar la cara amb la desacreditada carota de tots els laïcismes.

L'obra duu un pròleg de presentació escrit per Mn. Eudalt Serra i Buixó, i el llibre és bellament encobertat amb un artístic dibuix allegòric de gust discretament modern.

Preu: 3 ptes., en rústega

Temporada de Primera Comunió

Totes les famílies de pietat sòlida i de bon gust haurien d'encomanar per a llurs primers combregants

LLIBRES, PRESENTS I RECORDATORIS

a

FOMENT DE PIETAT

que en té un gran assortiment i sempre de gust selecte i preu econòmic

Biblioteca Teatral de les Escoles Catòliques

Darrerament aquesta publicació selecta d'obres de teatre per a noies ha posat a la venda dos exquisits quadrets premiats en concurs:

GERMANES D'ÀNIMA

original de Cristina Aguilà

LA FILLA DEL JOGLAR

original de J. Ros i Artigas

Preu de cada quadret: 75 cèntims

